

gen blev stiftet som en reaktion på de tysk-østrigske nazisters krig mod anstændighed og civilisation, i dag er blevet den førende leverandør af antisemitisme, af intolerance og af forskelsbehandling over for det jødiske folk og det jødiske folks hjemland.

Når Pakistans FN-ambassadør på vegne af 56 medlemslande kan udtale, at ordet antisemitisme ikke har noget at gøre med jøder, fatter man vel rækkevidden af den pinlighed og skamløshed, der også desværre er kendetegnet for FN-systemet.

Jeg vil give flere eksempler på den måde, hvorpå den jødiske stat i FN-systemet hetzes og diskrimineres:

Når FN's Menneskerettighedskommission har møder og Israel som det eneste land nægtes adgang; når FN's generalforsamling vedtager en resolution, der sidestiller zionisme med racisme; når Israel af FN er blevet fordømt – jeg har slået det op – 321 gange, mens araberne aldrig er blevet fordømt; når brochurer på FN's racismekonference i Durban i 2001 udstillede krumnæsede jøder med giftige hugtænder og bloddryppende hænder pyntet med svastika; når en fjerdedel af FN's resolutioner igennem 40 år om brud på menneskerettighederne har drejet sig om Israel, mens der aldrig i FN's historie er forekommet nogen resolutioner om undertrykkelse af 1,3 milliarder kinesere, om 1 million kvindeslaver i Saudi-Arabien, om racismen i Zimbabwe, om det iranske retssystem med korsfæstelse, stening og amputationer; når der ikke nogen sinde er vedtaget resolutioner vedrørende forholdene i Syrien, Sudan, Bahrain, Egypten, Yemen, Pakistan, Malaysia eller Mali. Men man har haft tid nok til Israel.

Jeg har tilladt mig at fremhæve eksemplet FN og Israel for at dokumentere, at der virkelig er brug for en reformering af FN-systemet.

Vi har med interesse studeret det oplæg, som generalsekretær Kofi Annan har fremlagt. Jeg er ikke blevet overbevist om, at det nødvendigvis rummer de redskaber, der skal til for at få gennemført anstændigheden og civilisationen, som er gået fløjten. Således noterer jeg, at der lægges op til at gøre generalforsamlingen stærkere, og med de sigende eksempler, jeg lige har fremhævet i forbindelse med Israel, var det dog en skrækkelig tanke. Tænk, hvis generalforsamlingen i årenes løb havde haft magt til at gennemføre alle sine vanvittige resolutioner.

Nej, vi har stadig hårdt brug for, at den reelle FN-magt også fremover kommer til at ligge i et stærkt Sikkerhedsråd, og at der fortsat er fuld vetoret til verdens førende lande. For vores skyld må denne kreds af permanente medlemmer gerne udvides til også at omfatte Japan, Brasilien, Indien og måske Tyskland, netop fordi de nævnte lande på mange områder er blevet blandt verdens førende lande.

Det, som det her i vores øjne drejer sig om, er vel, at FN's Sikkerhedsråd skal afspejle det reelle billede af magten i verden. Dermed også være sagt, at enhver verdensdel ikke nødvendigvis behøver at være repræsenteret i FN's Sikkerhedsråd.

Vi ser fra Dansk Folkepartis side frem til, at Danmark i den kommende fremtid vil kunne medvirke til en fornuftig modernisering af FN, og vi har tillid til, at udenrigsministeren og den danske regering vil kunne bidrage positivt hertil.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi er i disse år udstyret med en klartseende, visionær og modig generalsekretær for FN, og godt for det. Kofi Annan har set, at en styrkelse af FN's handlekraft forudsætter mærkbare reformer på en række områder. Han har også set, at alternativet til reformer ikke er status quo, men en svækkelse af FN's funktion som fælles platform for en global retsorden og ditto håndhævelse.

Hans stærke og ukuelige engagement i arbejdet er tydeligvis drevet af visionen om en international retsorden, og så har han modet til at udfordre den uholdbare situation. Risikoen ved passivt at konstatere den begrænsede handlekraft er jo, at troværdigheden går fløjten og forvitring og opløsning bliver det langsigtede resultat.

Men lige så konstruktivt indholdet af reformoplægget er, lige så velvalgt timingen er, lige så risikofyldt er selve initiativet også. Det skal man ikke være blind for. Falder reformforsøget på gulvet med et brag, kan fiaskoen i sig selv sætte fart i en negativ udvikling. At generalsekretæren er fuldt bevidst om, at det er ved hjælp af en høj satsning med indbygget risiko, at FN kan komme videre, er der ingen grund til at betvivle, tværtimod. Det skal vi andre også tage højde for,